

Arrest

nr. 54 827 van 24 januari 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 11 november 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 oktober 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 december 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat A. BOURGEOIS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Roma-zigeunerin afkomstig uit Vitomirica (gemeente Pejë) en bent u Kosovaars staatsburger. Sinds september 2004 woonde u samen met uw partner, T.(...) S.(...) (O.V. 6.532.553), in Trestenik (gemeente Pejë). In Trestenik werden jullie om de twee tot drie dagen 's nachts lastig gevallen door etnische Albanezen, die stenen naar de woning gooiden en in de lucht of naar jullie woning vuurden. U kon niet zien wie de daders waren omdat iedereen vanaf 20 uur in de woning bleef en het huis werd afgesloten. Sinds de onafhankelijkheid van Kosovo werd de situatie nog erger, wordt er nog minder respect voor de Roma getoond en hebben Roma helemaal geen plaats meer in Kosovo. Als u naar buiten ging, werd u door etnische Albanezen aangesproken die u zeiden dat er

geen plaats meer is voor Roma in Kosovo. Op 10 november 2009 aanvaardde u aan een bushalte in Pejë een lift van twee mannen waarvan u dacht dat zij met een taxi reden. De twee etnische Albanezen in de auto brachten u echter niet naar Trestenik, maar reden naar een berg, waar u werd vastgebonden, geslagen en misbruikt. De mannen hadden een wapen en wilden u vermoorden. U verzocht hen u te laten leven en verzekerde hen dat u nogmaals met hen zou meekomen. De mannen brachten u naar huis en zeiden dat u vijf dagen later opnieuw opgepikt zou worden aan de bushalte in Pejë. Als u niet op de afspraak zou opdagen, zouden ze uw familie uitmoorden. Diezelfde avond kreeg u erge hoofdpijn en viel flauw. U werd u door uw partner en uw schoonfamilie naar het ziekenhuis in Pejë gebracht. In het ziekenhuis werd u onderzocht, maar u vertelde niet aan de artsen dat u misbruikt was, ondanks dat de artsen u zeiden niet te kunnen geloven dat u uw verwondingen (uw hoofd was bebloed, u had bulten op uw hoofd en uw rug) had overgehouden aan een val. U wilde niet dat uw partner en uw schoonfamilie te weten kwamen dat uw eerbaarheid aangetast was, uit schrik dat uw partner van u zou willen scheiden. U werd volledig onderzocht, er werd een hoofdscan uitgevoerd en u kreeg een injectie en medicatie voorgeschreven, waarna u het ziekenhuis mocht verlaten. De volgende dag ging u nogmaals naar het ziekenhuis en werd u nogmaals volledig onderzocht. U viel na het incident geregeld flauw en uw schoonfamilie bracht u elke dag, tot uw vertrek naar België, naar het ziekenhuis of naar de dokter in Trestenik, waar u elke keer aan een baxter werd gelegd, een injectie tegen de hoofdpijn kreeg en medicatie mee naar huis kreeg. Na twee tot vier uur mocht u steeds het ziekenhuis verlaten. U meldde het incident niet bij de politie aangezien u schrik had dat, mocht de politie de mannen arresteren, ze meteen terug vrijgelaten zouden worden en ze u en uw familie zouden vermoorden. U wilde ook vermijden dat uw partner te weten zou komen wat er gebeurd was. Vijf dagen nadat u was aangevallen door de twee mannen bleef u thuis en ging u niet in op hun eis opnieuw af te spreken. Toen uw partner die avond thuis kwam, bloedde hij aan zijn gezicht. Hij vertelde u dat hij op straat door twee onbekende Albanese mannen was aangevallen. U begreep meteen over wie uw partner het had en drong er bij hem op aan Kosovo te verlaten. Vijf dagen later, op 20 november 2009, verliet u samen met uw partner en jullie twee minderjarige kinderen Kosovo en reisde u naar België, waar u op 23 november 2009 asiel aanvraagde. Ter staving van uw identiteit en asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: uw identiteitskaart van UNMIK (tijdelijke VN-administratie in Kosovo), uitgereikt op 6 april 2007, uw Kosovaarse nationaliteitsbewijs, uitgereikt op 1 juli 2009 te Gjakovë, de geboorteakte van uw zoon, Arben, uitgereikt op 5 november 2009 te Pejë, een document van de burgerlijke stand te Pejë waaruit blijkt dat u de geboorteakte van uw dochter, A.(...), kan ophalen, uitgereikt op 5 november 2009 te Peje en drie Belgische attesten waaruit blijkt dat u en uw partner Franse les volgen en dat uw zoon Arben regelmatig naar school gaat.

B. Motivering

Uit uw opeenvolgende verklaringen lijkt dat u uw asielaanvraag grotendeels steunt op dezelfde motieven die terzake door uw partner, T.(...) S.(...) (O.V. 6.532.553), werden uiteengezet. In het kader van zijn asielaanvraag werd een weigeringsbeslissing genomen, die luidt als volgt:

[...]

Derhalve kan, wat betreft bovenstaande elementen, in uw hoofde evenmin worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voor wat u persoonlijk betreft, verklaarde u op 10 november 2009 in Pejë te zijn meegenomen door twee etnische Albanezen die u naar een berg brachten en u mishandelden en misbruikten. U ontsnapte aan de dood door hen te beloven op een latere datum nogmaals met hen mee te komen (CGVS 28/05/2010 p. 2). Er dient evenwel vastgesteld te worden dat uw verklaringen in dit verband niet aannemelijk zijn. U verklaarde immers sinds dit voorval gedurende 10 dagen elke dag naar het ziekenhuis in Pejë of een arts in Trestenik te zijn geweest. U diende steeds tussen de twee en vier uren in het ziekenhuis te blijven (CGVS 28/05/2010 p. 4). Voorts stelde dat uw partner u de eerste maal, na uw terugkeer thuis na het incident, zelf naar het ziekenhuis bracht, vergezeld door uw schoonmoeder (CGVS 28/05/2010 p. 3). Uw partner is evenwel niet in het minst op de hoogte van uw frequente bezoeken aan het ziekenhuis of een arts in Trestenik. Gevraagd aan uw partner of u ooit problemen had gehad in Kosovo, antwoordde uw partner negatief. Vervolgens gevraagd aan uw partner of u in Kosovo ooit naar een arts of het ziekenhuis was geweest, antwoordde uw partner bevestigend en stelde hij dat u al sedert lang voor jullie vertrek uit Kosovo aan hoofdpijn leed. Uw partner wist evenwel niet of u enkele dagen of een week voor jullie vertrek uit Kosovo in het ziekenhuis was opgenomen. Wel ontkende hij manifest dat u in de week voor uw vertrek uit Kosovo naar het ziekenhuis was geweest (CGVS partner 17/08/2010 pp. 8-9). Gezien u uitdrukkelijk beweerde dat u de dag van het incident samen met uw partner en schoonmoeder naar het ziekenhuis ging om u te laten onderzoeken, wordt uw geloofwaardigheid inzake het door u beweerde misbruik danig ondermijnd. Ook aan uw verklaringen dat u meermaals volledig onderzocht werd in het ziekenhuis omdat ze er achter wilden komen wat er met u aan de hand was maar de dokters niet opmerkten dat u verkracht was (CGVS 28/5/2010 pp. 3- 4,

17/8/2010 p. 4), is weinig overtuigend. Het is overigens opmerkelijk dat u in het ziekenhuis van Pejë noch de arts, noch een verpleegster, noch een sociale assistente in vertrouwen nam en ook de vraag niet stelde of u in vertrouwen met iemand kon spreken (CGVS 17/8/2010 pp. 4-5, 28/5/2010 pp. 3-5) en u bovendien ook uw huisarts in België, waar u onder andere voor uw huidige zwangerschap op consultatie bent geweest, niet in vertrouwen heeft genomen (CGVS 17/8/2010 pp. 9-10). Uw geloofwaardigheid wordt ten slotte volledig teniet gedaan doordat u van uw intensieve medische behandeling in het ziekenhuis van Pejë en door een arts in Terstenik geen enkel (begin van bewijs) kon neerleggen. Tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal op 17 augustus 2010 verklaarde u in Kosovo over documenten te beschikken die deze medische behandelingen zouden kunnen staven (CGVS 17/08/2010 p. 5). Er werd u daarom gevraagd uw schoonouders, die nog steeds in Terstenik verblijven, te contacteren en om aldus deze bewijsstukken neer te leggen. U kreeg hiervoor vijf werkdagen de tijd (CGVS 17/08/2010 p. 5). Er dient evenwel te worden vastgesteld dat u deze stukken vooralsnog – hoewel de termijn reeds geruime tijd verstreken is – niet heeft voorgelegd op het Commissariaat-generaal, noch dat u een plausibele verklaring heeft gegeven voor het nog steeds ontbreken van de gevraagde documenten. Er kan nochtans redelijkerwijze van een asielzoeker verwacht worden dat hij/zij spontaan alle elementen en documenten aanbrengt die zijn/haar asielrelaas enigszins kunnen staven. Het geheel van deze vaststellingen noopt ertoe te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan dit aspect van uw asielrelaas.

De door u neergelegde documenten wijzigen niets aan bovenstaande bevindingen. Uw identiteitskaart, nationaliteitsbewijs en de geboortecertificaten van uw kinderen bevestigen louter uw identiteit en uw nationaliteit en de identiteit van uw kinderen, die in deze beslissing niet worden betwist. De attesten waaruit blijkt dat u en uw partner Franse les volgen en A.(...) naar school gaat, tonen uw stappen tot integratie aan maar hebben verder geen relevantie bij de beoordeling van uw asielmotieven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 10 november 2010 een schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980, en van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Zij wijst er op dat de commissaris-generaal verplicht is zijn beslissing op een correcte manier te motiveren en dat dit inhoudt dat de motivering niet uit een stijfgevoerd of vage of stereotype formules mag bestaan.

De bestreden beslissing voldoet volgens haar niet aan de verplichting tot motivering.

Verzoekster wijst er op dat, zoals de commissaris-generaal in de bestreden beslissing benadrukt, en zoals de Parlementaire Vergadering van de Raad van Europa in het kader van haar verslag van 6 oktober 2010 betreffende de Roma asielzoekers in Europa bepaalt, de asielaanvragen van de kandidaat-vluchtelingen op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld; hetgeen volgens haar in casu niet gebeurd is.

Verder geeft verzoekster een theoretische uiteenzetting over de vluchtelingendefinitie zoals bepaald in voormeld Verdragsartikel en legt zij het begrip "sociale groep" uit zoals omschreven door het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties; verzoekster besluit hieruit dat zij aan alle voorwaarden voldoet om als vluchteling te worden erkend.

Zij laat gelden dat het gebrek aan bewijs niet ambtshalve aanleiding kan geven tot de weigering van de vluchtelingenstatus indien haar asielrelaas waarschijnlijk blijkt, samenhangend is en geen belangrijke tegenstrijdigheden vertoont. Zij haalt in dit verband rechtspraak aan van de Raad van State en wijst er op dat er zowel in haar verhaal als in dat van haar partner, geen tegenstrijdigheden gevonden werden.

Vervolgens stelt verzoekster dat de situatie van de Roma in Kosovo ten onrechte als rustig beschouwd wordt. Zij verwijst naar de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa in het kader van haar verslag van 6 oktober 2010 waarin opgemerkt wordt dat UNHCR in 2006 aanraade de Roma niet naar Kosovo terug te sturen en dat UNHCR in 2009 een aantal elementen publiceerde waarbij het meende dat de algemene situatie van de Roma niet verbeterd was. Ook blijkt volgens verzoekster uit het verslag van 2010 van Amnesty International dat Roma nog steeds slachtoffer zijn van discriminatie op gebied van toegang tot onderwijs, gezondheidszorg en werkgelegenheid.

Verzoekster houdt voor dat het actieplan in Kosovo voor de integratie van de Roma, Ashkali en Egyptenaren, *“nog niet aangewend wordt”* (zie het verzoekschrift, p. 9).

Verzoekster wijst er op dat de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa in punt 15.12 van haar resolutie van 2010, gevraagd heeft de Roma niet naar Kosovo terug te sturen totdat UNHCR bevestigd heeft dat de situatie voldoende verbeterd is.

Zij laat nog gelden dat “door haar herkomst en de vervolgingen waarvan zij al het slachtoffer is geweest, redelijk kan vrezen dat ze vervolgingen kan lijden als hij naar haar land van herkomst terugkeert” (sic) (zie het verzoekschrift, p. 10).

Verzoekster verwijst naar de opsomming van de moeilijkheden die haar partner heeft meegemaakt en wenst nog een verduidelijking te geven omtrent de mishandeling op 10 november 2009 door twee etnische Albanezen. Zij legt uit dat het niet mag verbazen dat een jonge vrouw van Roma afkomst en van Moslim religie, het voor haar man verzwijgt dat zij het slachtoffer werd van verkrachting, wat verklaart dat haar partner daar niet op de hoogte van was.

Volgens haar bestaan er geen tegenstrijdigheden tussen haar verklaringen en die van haar man betreffende de medische verzorging in haar land van herkomst; zij stelt in haar verzoekschrift (zie p. 10) dat zij nooit in het ziekenhuis werd opgenomen maar dat zij medische hulp ontving in het ziekenhuis van Pejë *“waar zij op de dag van de feiten niet met haar man maar wel in het gezelschap van haar schoonouders naartoe ging”*.

Wat betreft haar toezegging op het Commissariaat-generaal omtrent het voorleggen van medische attesten, verklaart verzoekster dat zij het haar schoonouders gevraagd heeft om medische attesten in het ziekenhuis op te vragen maar deze op een weigering stuiten die zij wijt aan discriminatie van Roma. Zij stelt ook dat zelfs al had zij beroep gedaan op de nationale overheden of de internationale organisaties, deze haar niet hadden kunnen helpen; zij verwijst hiertoe naar een passus uit het verslag van 6 oktober 2010 van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa.

Verzoekster vraagt de bestreden beslissing te vernietigen en van haar de vluchtelingenstatus te erkennen.

2.2. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoekster uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852).

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De Raad wijst er op dat artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op

voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar echtgenoot T. S.. Zij voert hiertoe dezelfde middelen aan.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 54 826 van 24 januari 2011 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van T. S. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

"2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de

betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852).

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De Raad wijst er op dat artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is.

2.5. De Raad merkt vooreerst op dat, in tegenstelling tot wat verzoeker aanvoert, zijn asielaanvraag wél degelijk individueel behandeld werd.

De commissaris-generaal heeft immers, gelet op de motivering sub 1.2, bij het nemen van zijn beslissing rekening gehouden met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen aangebracht door verzoeker en heeft op basis hiervan besloten dat er in hoofde van verzoeker geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Zo blijkt uit de bestreden beslissing dat verzoeker omtrent de door hem aangehaalde problemen, zijnde de bedreiging door twee etnische Albanezen in een café-restaurant waar hij als muzikant werkte, vervolgens de agressie op zijn persoon door twee andere Albanezen, en de pesterijen in zijn dorp, geen enkele klacht heeft ingediend bij de autoriteiten; verzoeker heeft ook geen aannemelijke verklaring gegeven voor zijn houding.

Daarbij wordt vastgesteld dat de verklaringen van verzoeker niet te rijmen vallen met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die toegevoegd werd aan het administratief dossier, waaruit blijkt dat in de regio Pejë -verzoeker is afkomstig uit Trestenik, gelegen in die regio- al geruime tijd geen veiligheidsincidenten werden gemeld en dat er geen gevallen van etnisch geïnspireerd geweld werden geregistreerd.

Uit deze informatie blijkt eveneens dat, wat de beschermingsmogelijkheden door de in Kosovo aanwezige autoriteiten betreft, de bescherming die geboden wordt aan de minderheden, als toereikend wordt beoordeeld, dat ook Roma, Ashkali en Egyptenaren in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht kunnen neerleggen bij de politie, dat EULEX en de Kosovaarse politie wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE.

2.6. De Raad wijst er op dat, ondanks het feit dat verzoeker geen tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd, hij in acht genomen de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij Kosovo verlaten heeft uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of wegens het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Immers, het louter aanhalen van een vrees voor vervolging volstaat op zich niet om de motivering in de bestreden beslissing te weerleggen en om te besluiten dat zijn vrees reëel is.

Het begrip "gegronde vrees" houdt in dat de aanvrager niet alleen een subjectieve vrees moet koesteren, maar dat deze moet worden beoordeeld met inachtneming van de objectieve omstandigheden in het land van herkomst. Daarbij moet een persoonlijke vervolgingsvrees worden aangetoond, waar verzoeker echter in gebreke blijft.

Bovendien dient te worden benadrukt dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land.

Aldus moet door verzoeker in dit verband worden aangetoond dat de Staat, noch partijen of internationale organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, bescherming kunnen of willen bieden tegen de voorgehouden vervolging of ernstige schade.

Uit het bovenstaande blijkt dat verzoeker geen enkele poging heeft ondernomen om nationale bescherming te verkrijgen waardoor hij eerstens geen enkel begin van bewijs levert van de door hem beweerde problemen, maar daarenboven ook niet in staat is om aan te tonen dat de overheid in zijn land van herkomst onwillig of onmachtig is om bescherming te verlenen.

Dit komt des te duidelijker naar voor nu uit de bestreden beslissing blijkt dat de bescherming die door de Kosovaarse overheid geboden wordt, als toereikend wordt beoordeeld.

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen elementen aan die alsnog bovenstaande vaststellingen in een ander daglicht stellen.

De verwijzing naar het rapport van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa doet immers, zoals verweerder er terecht op wijst, op geen enkele wijze afbreuk aan de juistheid van de informatie waarover de commissaris-generaal beschikt en waaruit blijkt dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden, als toereikend wordt beoordeeld; dat ook Roma, Ashkali en Egyptenaren (RAE) in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht kunnen neerleggen bij de politie, dat EULEX en de KP voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen.

De door verzoeker aangebrachte informatie is evenmin van dien aard dat ze afbreuk kan doen aan de vaststellingen van de bestreden beslissing waaruit blijkt dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo in het algemeen en in Pejë in het bijzonder wel degelijk objectief verbeterd is, dat de veiligheidssituatie over het algemeen als stabiel en kalm omschreven kan worden.

Aangaande de verwijzing van verzoeker naar een verslag van 2010 van Amnesty International dat benadrukt dat de Roma slachtoffer zijn van discriminatie, wijst de Raad er op dat een verwijzing naar dergelijk algemeen rapport over de algemene situatie in het land van herkomst, niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

De bewering dat het actieplan voor de integratie van de RAE-gemeenschap nog niet aangewend werd, kan geen ander licht werpen op de vaststelling dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade, overeenkomstig artikel 48/5 van de voormelde wet van 15 december 1980.

De door de commissaris-generaal gehanteerde informatie, die op zorgvuldige wijze door het Commissariaat-generaal op het terrein werd ingewonnen, is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf en schetst op een objectieve en onpartijdige manier een beeld van de huidige situatie voor RAE in Kosovo.

In zoverre de door verzoeker bijgebrachte informatie strijdt met de informatie vervat in het administratief dossier, geeft de Raad de voorkeur aan het Cedoca-onderzoek, verricht door een gespecialiseerd en onpartijdig ambtenaar, boven de door verzoeker neergelegde informatie.

Wat de verwijzing van verzoeker betreft naar het standpunt van het UNHCR aangaande Roma uit Kosovo, merkt de Raad op dat, wat nochtans uitdrukkelijk in de bestreden beslissing vermeld wordt, het UNHCR nu, in zijn Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo van 9 november 2009 richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld, wat in casu ook is gebeurd (zie hoger).

De Raad merkt op dat tot op heden rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben.

De Raad besluit dat verzoeker niet aantoont dat hij ook geen bescherming kan genieten van de in Kosovo aanwezige autoriteiten tegen de door hem beweerde problemen en schaaft zich achter de motieven in de bestreden beslissing.

Bijgevolg is niet voldaan aan de voorwaarde zoals bepaald in artikel 48/5, § 2 van de voormelde wet van 15 december 1980 en kan van verzoeker de vluchtelingenstatus zoals bepaald in artikel 48/3 van de voormelde wet niet worden erkend.

Voormeld artikel is niet geschonden. De commissaris-generaal beging geen beoordelingsfout toen hij verzoeker de erkenning van de vluchtelingenstatus weigerde.

2.7. Verzoeker voert nog een schending aan van artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Hij laat gelden dat de commissaris-generaal niet uiteenzet waarom hem de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd wordt.

Verzoeker verwijst naar de elementen die hij in het kader van de vraag om de erkenning van de vluchtelingenstatus naar voor heeft gebracht en stelt dat op basis hiervan, het "onbetwistbaar" is dat zijn situatie niet het voorwerp heeft uitgemaakt van een ernstig onderzoek.

Verzoeker vraagt in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.8. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn argumentatie in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus, verwijst naar zijn verklaringen inzake zijn asielverzoek.

Gezien verzoeker niet heeft aangetoond dat hij, in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst, niet op de bescherming kan rekenen van de autoriteiten in zijn land, kan er bijgevolg niet worden gesteld dat er op basis van dezelfde feiten wel zou kunnen worden besloten tot het bestaan van een reëel risico op ernstige schade. Artikel 48/4, § 1 van de voormelde wet van 15 december 1980 bepaalt immers dat de subsidiaire beschermingsstatus enkel kan worden toegekend aan de vreemdeling die zich niet onder de bescherming van dat land kan of wil stellen.

In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, heeft de commissaris-generaal in de betwiste beslissing wel degelijk correct en afdoende gemotiveerd waarom hem het statuut van subsidiaire bescherming niet toegekend wordt.

Immers, de Raad leest in de bestreden beslissing dat (zie p. 3) "U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat u in geval van problemen met de twee Albanezen die u bedreigden en geslagen hebben of bij een herhaling ervan in geval van een eventuele terugkeer naar Kosovo geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van de in uw land aanwezige autoriteiten, waarmee u overigens nooit problemen heeft gekend (CGVS 8/3/2010 p. 18) en dat u aldus bij een eventuele terugkeer naar Kosovo een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming." en dat (zie p. 4) "Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Kosovo a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is de algemene situatie in Kosovo van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming."

Het feit dat deze motieven in verband met de subsidiaire bescherming geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd is.

Voormelde grief van verzoeker is dan ook onterecht.

Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Voormeld artikel is niet geschonden. De commissaris-generaal beging geen beoordelingsfout toen hij verzoeker de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus weigerde.

2.9. In acht genomen wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat er geen wezenlijke elementen ontbreken die hem verhinderen over het beroep te kunnen oordelen.

Er is derhalve geen reden om, zoals in het verzoekschrift gevraagd, de bestreden beslissing te vernietigen."

2.6. De Raad stelt daarbij nog vast verzoekster in haar verzoekschrift geen argumenten opwerpt die de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden kunnen verklaren of weerleggen.

Integendeel, de Raad merkt op dat verzoeksters bewering in haar verzoekschrift dat zij op de dag van het incident niet met haar man, maar met haar schoonouders naar het ziekenhuis ging, geen steun vindt in het administratief dossier. Verzoekster verklaarde immers dat **haar man en schoonmoeder** haar naar het ziekenhuis hebben gebracht (zie verhoorverslag van 28 mei 2010, p. 3); "*mijn schoonfamilie en mijn man*" (zie verhoorverslag van 17 augustus 2010, p. 3).

Bij dit verhoor verklaarde zij ook dat zij, "*bijna elke dag*", "*tien keer of zo...*" "*twee à vier uur*" in het ziekenhuis vertoefde. Het feit dat zij in die omstandigheden bij de vraag om medische hulp evenwel geen melding maakte van de verkrachting, wordt niet aangenomen.

Zij blijft trouwens in gebreke het bewijs van haar medische verzorging bij te brengen; haar uitleg tot verklaring is slechts een blote bewering.

2.7. De Raad stelt vast dat verzoekster, in acht genomen de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij Kosovo verlaten heeft uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of wegens het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Immers, het louter aanhalen van een vrees voor vervolging volstaat op zich niet om de motivering in de bestreden beslissing te weerleggen en om te besluiten dat zijn vrees reëel is.

Het begrip “gegronde vrees” houdt in dat de aanvrager niet alleen een subjectieve vrees moet koesteren, maar dat deze moet worden beoordeeld met inachtneming van de objectieve omstandigheden in het land van herkomst. Daarbij moet een persoonlijke vervolgingsvrees worden aangetoond, waar verzoeker echter in gebreke blijft.

Bovendien dient te worden benadrukt dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoekster geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoekster mag worden verwacht dat zij of zij eerst alle mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land.

Aldus moet door verzoekster in dit verband worden aangetoond dat de Staat, noch partijen of internationale organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, bescherming kunnen of willen bieden tegen de voorgehouden vervolging of ernstige schade.

Uit het bovenstaande blijkt dat verzoekster geen enkele poging heeft ondernomen om nationale bescherming te verkrijgen waardoor zij eerstens geen enkel begin van bewijs levert van de door haar beweerde problemen, maar daarenboven ook niet in staat is om aan te tonen dat de overheid in haar land van herkomst onwillig of onmachtig is om bescherming te verlenen.

Dit komt des te duidelijker naar voor nu uit de bestreden beslissing blijkt dat de bescherming die door de Kosovaarse overheid geboden wordt, als toereikend wordt beoordeeld.

Verzoekster brengt in haar verzoekschrift geen elementen aan die alsnog bovenstaande vaststellingen in een ander daglicht stellen.

De verwijzing naar het rapport van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa doet immers, zoals verweerder er terecht op wijst, op geen enkele wijze afbreuk aan de juistheid van de informatie waarover de commissaris-generaal beschikt en waaruit blijkt dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden, als toereikend wordt beoordeeld; dat ook Roma, Ashkali en Egyptenaren (RAE) in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht kunnen neerleggen bij de politie, dat EULEX en de KP voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen.

De door verzoekster aangebrachte informatie is evenmin van die aard dat ze afbreuk kan doen aan de vaststellingen van de bestreden beslissing waaruit blijkt dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo in het algemeen en in Pejë in het bijzonder wel degelijk objectief verbeterd is, dat de veiligheidssituatie over het algemeen als stabiel en kalm omschreven kan worden.

Aangaande de verwijzing van verzoekster naar een verslag van 2010 van Amnesty International dat benadrukt dat de Roma slachtoffer zijn van discriminatie, wijst de Raad er op dat een verwijzing naar dergelijk algemeen rapport over de algemene situatie in het land van herkomst, niet volstaat om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke. De bewering dat het actieplan voor de integratie van de RAE-gemeenschap nog niet aangewend werd, kan geen ander licht werpen op de vaststelling dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade, overeenkomstig artikel 48/5 van de voormelde wet van 15 december 1980.

De door de commissaris-generaal gehanteerde informatie, die op zorgvuldige wijze door het Commissariaat-generaal op het terrein werd ingewonnen, is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf en schetst op een objectieve en onpartijdige manier een beeld van de huidige situatie voor RAE in Kosovo.

In zoverre de door verzoekster bijgebrachte informatie strijdt met de informatie vervat in het administratief dossier, geeft de Raad de voorkeur aan het Cedoca-onderzoek, verricht door een gespecialiseerd en onpartijdig ambtenaar, boven de door verzoeker neergelegde informatie.

Wat de verwijzing van verzoekster betreft naar het standpunt van het UNHCR aangaande Roma uit Kosovo, merkt de Raad op dat, wat nochtans uitdrukkelijk in de bestreden beslissing vermeld wordt, het UNHCR nu, in zijn *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo* van 9 november 2009 richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld, wat in casu ook is gebeurd (zie hoger).

De Raad merkt op dat tot op heden rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben.

De Raad besluit dat verzoekster niet aantoont dat zij ook geen bescherming kan genieten van de in Kosovo aanwezige autoriteiten tegen de door haar beweerde problemen en schaaft zich achter de motieven in de bestreden beslissing.

Bijgevolg is niet voldaan aan de voorwaarde zoals bepaald in artikel 48/5, § 2 van de voormelde wet van 15 december 1980 en kan van verzoekster de vluchtelingenstatus zoals bepaald in artikel 48/3 van de voormelde wet niet worden erkend.

2.8. Gelet op wat voorafgaat, kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van voormelde wet van 15 december 1980 en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig januari tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE